

سلسله علیّه نقشبندیّه

بسم الله الرحمن الرحيم
آیت اول ز کتاب کریم

زینت هر صفحه چه زیباست این
رحمت غفار هویدا بدو
مطلع هر نسخه که جرفیش هست
گرفته شوادش سردنشته بود
تریب بیاض رخ عنوان ازو
واسطه عمده سینه التجا

بدون هر نامه چه طفر است این
وین شجره سلسله طوسه بدو
مضرعه هر چه شگرفیش هست
مجمع شیراز اش ابر بود
راحت ارواح بزرگان ازو
بهر اجابت اثرش کنیا

در مدح باری عز اسمّه

ای تو آتیه و آله همه
در گه تو قبله جا و ید من
منزل عباد تو عرش برین
هر چه درین ارض و سما آید نیست
هیچ نبود این همه بودی خدا

کعبه کوب تو پناه همه
لطف تو سرایه امید من
تایج تو هم فلک و هم زمین
بر در تو ناصیه سا آمد
نسیج نماد تو بهانه بجا

مطهر از عی از سلسله
خود کتاب نویسنده
پادشاه اتابک نویسنده
بعضی به سلطان از
سلسله تا آنکه نوشته
از سلسله الرحمن الرحمن
بجز آتش دفع بر وی
شجره بیخنی در
اسامی بزرگان خود
نوشته بریده دهند و در
برایات راحت استلال
همه برین نیست طوبی
و بک از و نام در خست
مصرع بود در خست
و اضافت بجای یای
یا بجای یای اف
شماره است

بہر شتاب حق و دین بنے
 بہر بین امت خیر الانام
 بہر رئیس جمہ اہل کمال
 بہر بانی کہ ہمہ نقشبند
 بہر نکوئی مکہ بہ ہفتاد چرخ
 بہر حریت حق آگے
 بہر کشف آور حق الیقین
 بہر خیر از ہمہ رازنہان
 بہر رزگرے کہ غلامش شدست
 بہر سر ایا ہمہ صدق و صفا
 بہر خلیفے کہ بہ خلق نکو
 بہر جنان خسرو باد نام
 بہر بر افلاک حقیقت سے
 بہر شہ منعم ہم پاک از عیوب
 بہر سر چشمہ فیض بنے
 بہر دے مظهر مظہر دے
 بہر جہان شرف و پردے
 بہر جمال تو جمال علی

رحمہ اللہ

خواجہ سنے خواجہ راستینے
 خواجہ شناس محمد بنام
 سید سادات ایسہ کلال
 سکہ ابن ملک بنا مش زدند
 چرخ بر اور و چو یقوب چرخ
 خواجہ احمد ارغیب اللہ
 حضرت عبدالحق سلطان دین
 خواجہ محمد یحیی نور جان
 نامش مشور عبد اللست
 نور خدا سیدنا ابو العلا
 دوست محمد شدہ القاباد
 خسرو و شیرینش کسیر و غلام
 قطب زمان سید اسد اللہ
 ملہم اسرار بطون و غیوب
 قطب حقیقت حسن با علی
 شیخ جہان سید یحیی علی
 مولانا سید اشرف علی
 آنکہ بجان داشت کمال علی

۲
 تاج الحق بلین
 نقیب دوست
 خواجہ غلام
 شہر نور علی

۳
 غلام محمد
 قطب حقیقت
 شہر نور علی

در دعا خواندن

بہرہ بدہ در و کم از نعمت
 فضل و کرم ساز بر احوال من
 جرم و خطای مرا عفو کن
 زندگی بخش پراز بندگی

تا بچشم چاشنی معرفت
 کش قلم عفو بر اعمال من
 عفو کن ای بار خدا عفو کن
 تا بچشم شرم پرستندگی

<p>لنگہ گراں مارم ارا حال حویق درہ بر رہم بحسب بارے میں بتو جو نحو و حوایم نوے محنت ہتا عم رساں حد نہ کا مل بدل میں مدہ گرچہ مسم یکہ تہہ گتہ کار</p>	<p>لنگہ گنگارم اذا اندازہ بیت بل شدہ از حس عل ملی فوا ہم قوبدہ رہہ بخدا دانیم چا تہنی دوق کما عم رساں سور محبت بہ کل من س ہست ہماں رحمت یزرو کا</p>
---	--

حکایت

<p>در تب قدری بر روح الایس کای بہ درجہ جہیں سووہ ماسر نفیق نہ روئے رہیں ہرچہ نوازے نذرہ ہستیار کر سہرا عاقل و ہتیار کیست حسب خطاب دریردان پاک دید حلائیق ہمہ خواہید اند جہنم سنجے دیدہ بیارہ ہر یک سرستر آرام و مان لیک لیک تلکہ ترسا کے اسر حساں باولیر آرزو دادہ سروں ماہمہ تجہ دیار دست مرا در دہتے التجا گہرہ عجبہ جہیں ساید من یک دم من ارشد گے آرام نہ شب ہمہ تب نووہ میدارستے</p>	<p>حکم رسیدار در رحماں جہیں ذرہ ز تسبیح سیا سووہ اندر ہوستے کہ تو داری بہین کن نظر سے سوی عادی فوا درہ حاجتہ و میدار کیست کردہ نگاہ ہے سواں متت خاک روی رطاعت ہمہ تابدہ حافل حوالی ستدہ ہتیار نہ یامی کشیدستہ غفلت دراز پیتن ہی دید جہیں سائے ارہمہ سو سوی مسم کردہ رو ارسد فیدہ گہرا ی راز از در بت حی طلب مدحا ساسعے ار سجدہ یا ساید من ران کڈ او پچتہ برو حام مارکتادہ در بہت یارستے</p>
---	--

گشت دل سحر این زمین نگار
 در سر این کار و ویدم سحر
 جسمه عباد تو بر وی زمین
 کرده دراری دل شان را بنده
 یا هم در خواب عدم رفته اند
 یا بگل خواب چه افشوده اند
 رفته خواب اند خلایق ولی
 رو بسو کف در آورده
 ماند درین لیل چو بیدار هم
 گشته ام از دیدنش اندویشان
 در سر این غافل و بدکار ما
 شیشه گردون بر سنگان
 نقش گل از خاکه بین بر خراش
 شمع بهشای همه بر باد زن
 آنکه ز درگاه تو دار و گریز
 وز در تو هر که نماید فرار
 یا بشکن گنبد هفت آسمان
 تا در از غیبه تعلق بزنند
 رحمت حق زمین سخن آمد بچو ش
 ترک ادب گیر ز سر ضحین
 گر شناسد بخند او ندانم
 من ز کرم بنده خود خواش
 از در حق ترا که خطائی شنید

عرض رسانید که ای کردگار
 زنده و بیدار ندیدم کسی
 رفته بخواب اجل انداختین
 چشم کشاید نه تا صبح حشر
 یا بحیات اند که رفته اند
 می خیزم گویم اگر مرده اند
 هست درین دیر یکی کافری
 گر چه به تن زنده بجان مرده
 دل چه کنم دارد و زنا را هم
 تا دگرش باز نه بینم چنین
 می زنی آتش قهری چه
 جامه و خور ز فلک در فلک
 تخته یک گل بزمین گو مباش
 نقش فنا بر سر ایجاد زن
 خاک بذلت بسوی بریز
 زود دمار از سر جانش برابر
 یا بنگن زلزله اندر جهان
 وز همه سو سو می تور و آوند
 آمدش از عرش صدای بگوش
 بلکه ازین غم بفرغت نشین
 زین چه زیانست بخاوند غم
 در حسن نفس نه بدو انش
 مهربان شد بسوختی آرمید

سحر
 ای خفته
 در خواب
 چه افشوده
 در خواب
 رو بسو کف
 ماند درین لیل
 گشته ام از دیدنش
 در سر این غافل
 شیشه گردون
 نقش گل از خاکه
 شمع بهشای
 آنکه ز درگاه
 وز در تو هر که
 یا بشکن گنبد
 تا در از غیبه
 رحمت حق
 ترک ادب
 گر شناسد
 من ز کرم
 از در حق

مد
 از این
 آیه
 و در
 کتب
 دیگر

اراتر گردوش دور منته
 بار محمد بل علیه السلام
 یک طری کس سو حاکمان
 روی که دار و سو حصه تم
 هست یکی ریس همه میدار کار
 روح امین را جو خطا سایی بد
 حشمت جاهل میں بجا مار کرد
 دیده کرد و در حسان در جاه
 شهر خود رفته و دعت دید
 لیک یکی مینه و یک گوشت
 محسوس دید حکم جوت
 هم جو ملک نی حور و حیوات هست
 سده پیوسته سخا صا حق
 در ره احلاص سبب تمام
 رده دلی که سرار رده گے
 ستر و لست رفته رمالای عشق
 صوم صا و ملکونی صفت
 در همه حال ملک هم می
 صبه التسلیم صدق کمال
 دست مساحات مرا آورده است
 لعلها استه متوق و یار
 کرده عشق و محبت برار
 روح امین دیدن و حیلان نما

در این
 کتب
 دیگر

پاور و رامش قدری دیگر
 آمد و فسد مال که فسد و تر خرام
 میں کہ کد است لئو رومان
 حشمت که دار و مرج بعظم
 هست یکی ریس همه شبت مدوار
 رحمت اقامت به تحس کتبد
 دهم سو حشمت آغا ر کرد
 دیده میدار گشتن میان
 مار بها قصه مد گفته دید
 دید و دران زاهد نی توتنه
 تنوع دل از نور مرا فروخته
 مرد ملک دیده محراب هست
 سوده سیاه که رملانک سن
 سر سبکی سی ستاده ز تمام
 کرده ادا حق پرستد گے
 سوده سر و لستن اریای عشق
 ملکه سنده و تن حبر و تی صفت
 نی که رشت در حسم محرمی
 دشته مرد در که عروج لال
 یار تات قدم افترده است
 تنوع صفت در ره سور و گذار
 قطره حول میگرید رار رار
 ایچ عیال شد حرا آمار مانده

باز خطاب آمده از دو اجمال
 آنکه بکارست کد است این
 از پی نفییش جو بر تانسته
 مشور بر او رد که دانا ترے
 قال سبحانک لا علم لا
 آمده از حضرت عزت خطاب
 هست همان بنده ز نار دار
 بود در آن لیل به پیش صنم
 گر چه با سخاوت پر آلوده بود
 عفو کریش بسو خو کشید
 فضل خداوند بدور و نمود
 تو چه شناسی که برین مشت خاک
 رجتم آسجا که کند داورے
 پیش من آلودگی دو جهان
 بحر محیطیم و جهان قطره
 گر به محیط کرم خوشتن
 پاک ز الواث شود عالمی

انکس بدربست شغفی بودید
 می بودید

کاسی تو پر آموده بصدق مقال
 و آنکه مزارست کد است این
 هیچ از ان بنده تو شناخته
 ز آنکه در اجمال توانا ترے
 لیک بدان قدر که علمت ننا
 کاسی بدلت فکر صلاح و صواب
 کان بدربست شغفی داشت پارس
 هست درین شب سحره هم حرم
 رحم خویش ز خباشت ر بود
 بر بدی و می قلم زد کشید
 کافری کفر بیک سو نمود
 لطف چهارفت زیزوان پاک
 کفر بنه بید و نه کافری
 می دهد از یک پر کاسی نشان
 شمس فرو غیم و جهان ذره
 لوث جهانی بکنم غوطه زن
 تیزه ازین بحر نگر دو دینی
 قله ۱۲

پیچیدگی
 سحره است
 سحره
 با فتح کجاست

مناجات

بار خدا یا تو گریسته کردیم
 من کیم آن بنده ز نار دار
 عمر بغفلت بسر آورده
 روز و شب از کاسه افتاده
 هر که در ایمان زره ظا هرست

رحم بکنم ماکه رحیمی رحیم
 کنز نفسم کاسی آید بکار
 در ره عطیان قدم افشوده
 پیش بت نفس خود استاده
 نفس جو کافر بودش کافرست

گروہیم رہے ہم سے ہم
 ایک رفقاء متو دایاں میں
 یار سار العام لو کا بد تمام
 ارستم نفس سکا تم مدد
 ہست سببہ مائتہ ہیں ایک تلم
 اور عسریاں ہیں ابرگد ری
 جسم لہر مارے ہوسے میں
 در بہت ارزاں کس از زد گے
 ماکہ میا ہم جو سیا ہم توئی
 راں چہ نیاں ذکر تو حاشاں کس
 رو رقیامت کہ نو دسخت تر
 یقین حلافتی کہم تہ سار

سایہ صلت ہمیں پر سہم
 رمدہ حساوید شود جال میں
 سار مرا سیر و حیرت الامام
 در رہ جو دیا می ساقتم بدہ
 از سہ العام سر بوشتن قلم
 کیست دیریں ماکو گد دادری
 یردہ سیدار بہ دوسے میں
 نو کہ سیا ہم متو یایسد گے
 راہر دورا ہما ہم توئی
 واسچہ فکر تو فراموش کس
 یردہ را حوالہ سبا ہم مار
 کار مرا کریم خود سپار

تتمتہ

قطعہ تاریخ نظم از مصنف

ارسیو میں سند و قیاس چوں
 دوست یاں ستائیں نگیاں

دفعہ منظوم گشت این سلکھا
 ہر کسی گفت احمد میں دم جہا

جواستم چوں سال طشت ہائے
 گفت مرقوم لاخوان لفتا

قطعہ تاریخ نظم از مصنف

تجربہ ات سلاسل ہیراں
 سکر مددروس فکر تہ میں

شد جو طسوح طبع تن شکست
 در قباب محاسن سحر مہمت

سال طبعش دل از سر الحسام
 تجھ دعوت مریدان گہمت

سلسله علیه شطاریه

بسم الله الرحمن الرحيم

ای بنده نواز و ناجز اسرار
ای یاد تو روشنی جانم
باید تو یاد کس نگنجد
در عشق تو مست هر که مست
ای عفو نمای جرم و عصیان
عذر من بپذیر و رحمتی کن
که دیم بغفلت آنچه کردیم
ماندیم حسین که در گنایان
زان روی که رحمت و سعیت
هر کس که بدامن تو زد و دست
دارم ز عنایتت میدی
خواهم که طفیل خاصکانت

لغز وادی روی علیه السلام

دارم بتو هم نیاز و هم تاز
وی ذکر تو راحت روانم
با مهر تو محسوس کس نسجد
در شان تو محو هر که هست
وی عذر پذیر سهو و نسیان
وز لطف خودم شفاعتی کن
زان کرده کنون بآه سپردیم
گشتم از کرد ما پشیمان
از بهر گناه ناشعیت
از محنت و رنج دایم راست
بهنه ست زمر حمت نویدی
یا بمر ره ایمن است

از بهر شش محمد و بیک از بهر آنکه از ثقات است از بهر حسن علی شطار از بهر ولی جنت آرام از بهر امیر دین و دولت	رحم الله علیه	و انی رموز به بار یک معروف محمد و حیات است کو واقف را بود و اسرار یعنی که حسین با علی تمام شا هفتده ملک فتنه و ملت
---	---------------	--

مناجات

ثابت قدمی هم در ایمان شوقی ده بخش شرح صدم هر گاه که مشکلی در اید چون در دغنی رسیده بجایم تا که افستم چو در معاصی فرمان کرم صلاح عالم از ذات اقدس اید ما که دارم و زجرم دگناه آنچه کردم گشتم نجس از بنیاد اعمال گرد ز من از گناه صادر یا جمله کند بر حتم بخش تا در تن زار ما نفس هست و انگاه که جان ز تن بر اید در عرض لطف چو نور جان از رحمت اگر رسیده لباسم چون و سوسه دهد نشانم ما را چه خیال آن رجمست	یا یم زین ره گمی مغفزان دل سازد نور شک بدرم آسانیم از قور و مبادید زود از غم آن الم را غم ناکرده بده ازان خلاص منما غم این و آن دبالم از بخشش عام خود بر ارم ده توبه مع استبول هر دم کو تا ہی عسر طول آمال این فضل برای کیست آخر یا از همه انعم من بخش کو نه کنیم از درت دست دست طلب از کفن بر اید مردود و رجیم کیست شیطان ز دایلیس لعین چه اهراسم لا حول بر اید از زبانه نیرو چه ببالد اعطیست
--	--

این نام و الوصف
این شجره است اجابت
این کلمه است درود
و اسم عالمی و الدین
صاحبیت و ظلال عالمی
و این زمان بیجا و بی
حسنت خود ملک
شیخ شرف الدین اجوبی
منبری تقدیر مومنان است
دو سوره است در لیل
نار

شکر تو بجا است در سپه جو و
 از بهر تپیم است تا پرو بال
 خواهم شکر بکنم اگر سدایم
 خود و سعت ناطقت عطا کن
 نامزد از من این ترانه
 سنے یاد تو زندگے نخواستم
 روستے کہ نہ راحت از تو دارد
 آن روح بدہ ز لطف رحمت
 اگر رحمت تو بد نہ ریزد
 فردا کہ زبندہ کار خواہے
 از عاجز ندیم چو ہستہ آگاہ
 از لطف بکن در کریم باز
 تر کن ز شراب دید کام
 فصل تو کہ ہست نور را ہم
 نور سے رہ مظللت بھم را
 نیست گونہ کہ من امید وارم
 کان لمحہ کہ جان من براید
 گرد خود سے از دل فشاں
 از امید بدہ مراد من پیش
 از جامہ طاعت چو عارے
 بالطف تو انتظار ہم بس
 بر من یارب ز وسعت فضل
 ہر چند سرا سر ہم کند

کو ہست کلیہ کج مقصود
 از شکر کن خموش ہر حال
 زین عہدہ بگو پسان بر ایم
 درخت دسان علاج ماکن
 بیگانہ گرم شو ہم یگانہ
 ملی ذکر تو جان چو مردہ داہم
 آتش ز رخسار دمن برارد
 کان را حقہ بخندم ز وقت
 از طاق چو منی چہ خیر
 نیکی کے زمین نزار خواہے
 شرمندہ مکن بہ پیش در گاہ
 بار جنت خویش ساز و ساز
 از غنہ ملک بدہ مقام
 در ظلمت رہ من از تو خواہم
 روی آہری شبانگہم را
 مقصود تر سے ازین ندارم
 نامت ز دھان من براید
 کہ خود بر ہم دگر تو دانی
 نوید مکن ز در گہ خویش
 امید بھنا عتم شمارے
 وز وصلت امید واریم پس
 جودی کن بخش نعمت فصل
 گر ہمچہ نہ آخر ہم بندہ

اشارت
 بکلیہ
 مقصود

<p>رحمت کنی مادران کد است مایک تریں سد گام هم حویس خسار بر مائل حطمه حسین پوسته تو جان دردم دم میسد تو زخمه من زخم کتیدی در موقف رحمت میسارم جیری مطلب که مادر تابه در چشم زدن مکے و گر کون بهم راز دوستی دل کشائے</p>	<p>رنیک جو رحمت مست است ارمق و نور خویس دانم جوں صبح تو ایم خسار یا کل اسے آب و گلم سستہ تو دے استیم اسد پد کا تو آخه تو ار قدم کتیدی جوں نقش حسین خود از تو دارم شرم سگر که حیر جو اسے من حال تباه جوں من وں ہم راز دوستی دل کشائے</p>
---	--

حکایت

<p>در کمر رسکه گرم بار بار ز مار مدوق حویسش راست ز مار مدوش حویسش آرامت مادی رسیم وصل عمار سرے ارجیب استکارا ز مار ز دوست خود مرید جوں ماہی دل طیبیدہ لی آب وز تینکے شہر ارا و برد این اللہ بود مر راسش کر غیر و سواهی دوست در سوت ہم ناله حویسش بود یارش گاہے مرد گاہے پای میسد</p>	<p>نورست یکی راسل رہنار سے کرد ہیتمہ ار سیر خواست زور سے ار خواگا، بر جاست دہشت آن درید یکبار کرد قلمش ار رندا را از حلقی جو دختیان زبیدہ ار جاء بروں دوید بیتاب عشق آہ و آستیار او مرد در آہ و فغان رسید جاست آتش دلش جیاں برادر دشت حرا، بود ایچ کا ریش کفر نہ پای پای میسد</p>
---	--

درد و برآمد لبان گرداب
 از بند مهر عشق شد جوش
 ترک خور و ترک خواب گفته
 می گشت چو و خشیان شتابان
 یاقین زرد و یمن ارچه نرسود
 تا آنکه رسید صبح کا به
 کو هست دران ولایت آباد
 شش کس را دید ایستاده
 گفتند او را که گفتند اشو
 اول بجهان کن منازعه
 در پیش شد و منازاد اگرد
 از دن فراغ چون کشیدند
 گفتند آن شش که هفت مردیم
 ما یم عبا و خاص و یکما به
 که عیت ده بکار عالم آید
 باران از دعا به ما ببارد
 آید بجهان اگر بلائی
 از بجهه کشاد کار عالم
 و آن کس که بر مناز کردی
 بودت به عهد و عصم
 مرغ جانش نکرده پرواز
 کان دم که تن مرا بشوید
 چند می بکنید انتظار سے

شد و در تدرار از دج و سیما
 ره یافت سوعدم سکونش
 با عقل و خرد جواب گفته
 در دست و در کوه و در میان
 لیک از گردش دسم نیاسود
 در کوه لگام پیش را سه
 جائے ابدال مجاے او تاد
 در پیش خباز ه نهاده
 و ز بجهه مناز پیشوا شو
 و انگاه ز قصه برین انوس
 ز افوس نظر سو قضا کرد
 در گفتن حال او رسیدند
 به هفت هم ز یک نور و نیم
 عالم زد و دم ماست بر پایه
 از ناخن ما گره کشاید
 در خرمن خوشه ما سپارد
 خواهشیم دفع آن دعائے
 این خاک درست روی مالم
 رویش زوفات یافت زردی
 بود فضل ما و اگر صر ما
 نرد از سر را ز پروه را باز
 در راه معالجت میو میس
 کا ید از راه مرد کار سے

اول بخش که در اید بیتس سارا و گزارد است در سال آن مکرم کار حق و کار حویش رسید	بخش چساره ام مساید در خاک مزارم و سپارد چون من پس بعد قطب عالم در صدر بجای من نشین
--	---

قدمت الشجرة

قطعه تاریخ از سلاله اکارم نساوه اعظم مصد حنات و برکات
جباب مولانا محمد سعید صاحب ماوال الت شمس فیوضاته طاعت

چون ستاره امین دین احمد جمع تحرات خمس و نظم ستاره سویات حبه گاه چنان حمزه حضرت لطاف نقد و سیرات حسن خوانند چون عجب آفتاب افکند مانند حواس حمزه در کار در سایه این سال جبت در قبال طبع چون در آمد	آرسته با علوم و آداب فرموده براس مع اصحاب ارحمت اولیا و اقطاب کجی نه گوهر و زربان این ستویات را تحسب بر تو بر تن جنت بعد از در ظاهر و باطن در یاب ای سالک اه زود ستاب سالت جبتد حمزه احباب
--	--

اربا لقب عجب آمد آوار
ماد این استخار حسن باب
۴۹ هجری

طایفه کار
نویسنده
یکدیگر
با او
کار حق
که سبک
میباشد
و کار حق
نویسنده است
در بعد

ت

سلسله علیہ چشتیہ

بسم الله الرحمن الرحيم

ای کرستے کہ از کرامت خویش
شکر نعمت چه سان بجا آورم
فضل کن بیشتر بر حمت خاص
پس عطا کن پی ادای شناس
بسیاس او لم قرین گردان
هر کرار راه شکر بنمناست
و انکه گاه به شکر ناید پیش
زین ربان چون کینم شکر مگر
جمله عضوم اگر زبان گردد
شکر سازم شعرا لیل و نهار
پر کن از شکر دشت خود و دهم
از همه شکر پنج نرسد آمد
از سختین کنم سخن آغاز
زبانگان داد و ز جود وجود

لطف کردی نعیم پیش از پیش
که بران طاعتی مستی دارم
در عبادات صدق با اخلاص
از نعمت مہا دل نعیم شناس
و انکه از نعمت مریں گردان
نعمتش را بشکر انفساے
ہم نصیرش کن و ہم درویش
از پی شکر و زبان و گداز
ہمہ موبر تنمسان گردد
نقواند شدن یکے نہ ہزار
تا سپاست چکد ز ہر سختم
کہ ادایش قضا می قرض آمد
تا در نعمت کشاید باز
کہ ز معدوم کرده موجود

ای ادا کار
شکر داری
نقص آمدہ است

<p>از تے فخر انس و فخر بشر از تے شیر بیشہ و تسکین از تے خواجہ نصیر الدین از تے خواجہ کمال الحق از تے روشنی دین مبین از تے شیخ معصوم خواجہ علیم از تے خواجہ زمان محمود از تے پیر جمیع اہل کمال از تے عرش گام و عرش مقام از تے آنکہ رہبر رہت از تے جسم صدق و جان صفا از تے خواجہ کلیم اللہ از تے شیخ دہ خواجہ نظام از تے خواجہ فخر ملت و دین از تے آنکہ بادشہ دانند از تے شاہ بلدہ ملت ان از تے این مادیان راہنا از تے مادی طریق ہدی</p>	<p>شیخ بابا سرید گنج شکر آن محمد نظام دولت دین کو چہ سراغ زمانہ است و زمین کو بے خان ز جلد برد سبق حضرت خواجہ سراج الدین کو مت قبول حق نقیب سلیم کہ ز خوبیت در جهان محمود کامل وقت خویش شیخ جمال خواجہ دین حسن محمد نام نام نامیش مظہر اللہ است زندہ عشق خواجہ تیجہ کو چون موسیٰ بود کلیم اللہ کہ بد و معرفت گرفت قیام عوث عالم امام فخر الدین ہمہ نور محمدش خوانند کو سلیمان و ماہمہ موران قدس اللہ سرہم ابد وام ظلہ محمد موسیٰ</p>
---	---

مناجات

<p>دہ ثبات قدم بایمانم صید جانم نشانیہ عفو بر درت کن نیازمند چنان آن برو برگ دہ درین عالم</p>	<p>معصیت محو کن زدہ لوانم کرم خویش کن بہا عفو کہ شوم نے نیاز از دگران کہ بعت رہم ز رنج و الم</p>
--	---

رحمہم اللہ تعالیٰ

عزیز و عزیز
نور علیہ السلام
عزیز و عزیز

ملکہ دہلی
دہلی کی
کری کی
دہلی کی
دہلی کی

ار کہ خواہم کہ کار سار قومے
در مساجات حوائج و مصلو
ای در ماندگے یا ہمسہ
بلفیل جسے قسم لم کن
سرس میں ہمیں کہ اہ سر جویش
بر لم نہ راہ انبیا سے
رگ زاریہ دلم بردا سے
بلوک رہت شہار جی حق
ای سار شہ کار و مد کردار
نودہ ہمسہ راں حامی جید
گتہ در محبت مد مردم
کردہ بر خویش سالہای درار
در رہ معیشت فتادہ راہ
سلامت روی کسار وارد
ماگہاں یکسیر ہر و کرم
شدہ اریر تو مطلب حاصل
گرچہ داریم حال جویش نروں
جبہ سد کے گنگدہ ہمیں
کہ مرا ہم اریں ربوں تر گیسہ
اگر حسین ہوا بجا تم دہ
راخہ ما کر دینت و درم کن
رندگے دہ براسے ایتارت
جند اتم رند سر شہ جویش

قلعہ

نکاح

ملکہ دہلی
دہلی کی
کری کی
دہلی کی
دہلی کی

ہوا زم کہ حسان لوار توئے
دویدہ خوش گشت آں سرشت کو
کرم انت خنہ ر عواہ ہمسہ
اسے الہ س والہ ہمسہ
بر کس مرا ہم آر در جویش
از سے میل جویش جسے
ما عرماں بروی میں کتاب
ور در عیبت فرار سے بخت
بر در سیکہ ہمتادہ رکار
ما صرا سے دما دہ ہم یوید
راہ حقیقت و نور ہیاں کم
در سن و فخر و حسیاں بار
دل خود ہجور روی کردہ سیاہ
حائے عقل یارہ یا رہ ارد
جرم او کردہ دہرسم سر ہم
شہرہ جسے صاحب احلاص
امر اجلال شہ کنٹیکوں
سائلی سے کنٹیکوں جویش
ظلت عسلت از دلم بر گیسہ
در طریقی ہدی تا تم دہ
وزامید کرم صبورم کن
میں خاسے زلفش عیارت
بر در راہ و رسم سے خوش

داس تا غم ز شر و مستگی
 باز و همتی کشاده فراخ
 که بس باغ تو خفا بیستم
 پیش از آن کایدم نیزع نفس
 بستیم راز پیش من بردار
 راه شوق مرا به دست کن
 آتش ذوق تنگ کن بدلم
 بده از ذکر خویش نور دل
 کن مریدم که پیوسته خوانندم
 بخش از بند دیگر آزادی
 غم دنیا و سینه ام بردار
 هر شبم دار با غمت همدم
 نه الم که از بی دنیا مست
 چون بچند طفولیت ز کرم
 مصر پرور و غم بدل دادی
 شد معینم درین سرای وجود
 اولین قبل بدست زادن
 از یک اندرین جهان آید
 چون بزمایم بعالی و دیگر
 شفقت از پدر پریده شود
 گاهی بر سرم نیار و کس
 از چه بکشو مل من گردان
 بچشم خدا نهد از و شاد

سازد

پس بخوانم ملک یکرنگی
 می پریم بر میسده کاخ کاخ
 تا در آن آشیا نه چسبم
 مرغ جانم رسد ز گنج قفس
 لغت معرفت بمن بسیار
 سور و لطف بی نهایت کن
 ساز عشقت خمیه آب و گلم
 غیبی از خود و حلقه دل
 بنده ام خوان که خواه دانندم
 ده ربای زهر غم و شادی
 غم دین را بجای آن بسیار
 دیده از شوق دیدنت پر غم
 بلکه آن غم که از برای خداست
 کفل کردی ز مادر و پدرم
 گنج رافت آب و گل دادی
 بی هر یک دو بر زخ معدود
 و آخرین بعد مرگ افتادن
 وز ذکر زان در آخرت زاید
 باشم از طفل نیز عاجز تر
 که ز محمد پسر بریده شود
 هیچ پروای من ندارد کس
 که طفیلش رسم با من و امان
 از من بنده نیستند آرد یاد

۲۵
 بر روی سنگ
 انوار شست
 صبح غمت
 غیبی بعد از
 اگر کسی بداند
 از این زمین
 و از این جهان
 و از این عالم
 و از این دنیا

جیکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی
 بلکہ درخت غلہ لکھتی

<p>سرلمدی وہ ارلقائیں مسم ہم اہل ار کہ یرودہ سردارد ہ تووم قانص ار بہ بیدارے کہ رم سر سرداری داریں اتنا غم نہ راست او سر نہ کش در نظر خاک درش یرودم سار مستدیت او حب او دردلم حیاں امرای آل و احساب او کہ ارسل سخت حب جمیع درسیہ سدکانی کہ حاصل کن حقانہ ہم محنت مدہ مایتا ہم مظر لطف تان کن ہمراہ کرچہ آلودہ گسا با ہم قواعد عامہ دین احسان کن</p>	<p>امدیں حا و امدراں سالم رحمت عام کار با دارد کن شرف خواب یا مارے سارم آن نور پاک لعل العین حشر کن محترم دراست او سیدہ را کن حسد نہ مهرش گرم رو در رو طبعیت او کہ ساد حیاں جو در حای ارجمہ فصل ایعدی سیدہ ام کن ز محسہ گنجیدہ برودہ در دوستی حق بین ام ہما خاک را ڈٹاں حاتم تابیا ہم مراد خاطر جواہ طاعت انداز و معصیت اہم کہ ہم ہم بکلا را یلاں کن</p>
---	--

حکایت

<p>حویہ بود بس گنگارے عالمے ار شراش نالان و اح سر سیدہ استار و ار شراش دے یا سودی رور در مستہ تب شرمی برد کہ تب تب تب تب تب تب رور و تب راہ حور می بیود</p>	<p>فاسقے فاحرے تب کارے خلقی ار حور و عار شراش نالان دل ہر ا توان تکستہ ارد گاہ میگاہ مستہ کر و دے رور و تب تب تب تب تب تب باز را غار من عیارت تب تب و رور تب تب تب تب تب</p>
---	--

آنکه دقتی ز شرنیاسودست
در قنایش دعای بد بسیار
تا که از شر و فتنه بزم خورد
آخر از کردمای زشت خودش
همه ران است و اد طول امل
نه گناست نه ز درستان مشک
خبرش چون بشاه وقت رسید
عالمان در سرخ ره بردند
چون بدار القضا بشیر دند
بنی محابتش سپرد و خاک
روز بگذشت چون درآمد شب
دید خواش یکی ستوده شربت
زیب تن کرده جامه های نکو
بارادت گرفته و امش
اند ران باغ روضه رضوان
بلکه در شمع و شامهای بهشت
می زند از شراب طهر جام
در شگفت آمد از حقیقت حال
که نه هست تو آخر آن خون دار
از چه ره یافته بخلد بر من
که هلاک نمود بد رکمال
از چه بکشود بر تو باب نعیم
چو بنم خدای سپهرت

چه عجب آب شربش بود دست
چون سقّی بوم و زلغ در آزار
عمر خود را بشد بر سر بر د
فلک آورد و پیش روز بدش
بر سرش ناگهان رسید اجل
ضربت ظلم خورد و گشت هلاک
سنة تغیر کرد و حکم شد بد
بگرفتند و پیش شه بر دند
دار بهر قصابش آوردند
ز و کمر دند از جهات پاک
واقع رو نمود بکه عجب
خوش خرامان بدر عنزار بهشت
می خرد اند بگلشن منیر ^{منیر}
حلقه در گوش جو رو غلانش
کباب از فضا بر دار ^{۱۲}
بچوهرت پهره اش تابان
می خورد از طلاهای بهشت
می ستانند از حوض کوثر کام
به تعجب از و نمود سوال
که کشیدند دس ترا بر دار
از چه گشتی بعز و جاه قرین
که چنینیت نسند و حسن و جمال
از چه افسرد بر تو ناز مجسم
نار و وزخ چو نایب از روت

۱۵۵۰

سله
 مغول است ای که کینه افتد
 دهم با سوده آن شر
 عجب آلوده در شر
 خا بدو در تر و رفت
 بنجین است
 سله ای را و فیکه
 شرفمند او در زینار
 جا که عادت ای بر بی
 بدلیست که چنین
 در عذاب که خود مبتلا
 می گرداند تا خند بر دند
 در آن سوز آلوده و
 مشول باشد
 سله قیامی شام
 قیافا قیست با قیافا
 عادات در کسرت عیالات
 مردان کج و شام
 بخورند و الا در شست این
 تقیید نخواهد بود
 سله خرد و مطلق
 فانی باشد

لا
الکتاب
الکتاب
الکتاب

بر تو مالک چگونه جستم مباح
یا معنی چوں حیاں میں تعجب
ماویں سیدی فنون یوسفوان
چون مگر دوسرے رسید سامان
با دل پر سرور و خاطر شاد
که سمیختی اهل دلبسته سلیم
لیک کرد مد چون مرا مراد
حوائد میں حسیت حسنی
بود دریا می چون رچتم روان
میں رہا تیرا یک یک طر سن
حرمتش یا مستم تر مار سجات
که بعد طاعتش یا مد کس

که در آتش است بهم مگر اخت
شد حیاں بر تو سلسل سبیل
که گتید مد غواں الوان را
که مطیع آمد حور و ملک است
لب خنداں یا بخت بکشتاد
بوده ام قائل عذاب لیم
ماگساں راں طرف قناد گدار
نور الله مصحفه انکاد
گویند جستم حواحد کرد راں
هست جستم کشتاد گشت رقی
یا مستم در جاناں حیاں در جات
مگر آن کو سعیت مد آرد و سن

قد تمت الشجرة

سلسله علیّه قادریه

بسم الله الرحمن الرحيم

خداوند از چشم پرده بکنای
حجاب ظلمت از سرم براند
بد چشمتی که بر رویت کشاید
چوباز از دینم دیده برون
باند و همت دلم را شادی بخش
در دلم را شکاشانه عشق
ز تشویش خسر و بیگانه گردان
ز عشقت آتش در سینه افروز
بفکرم کام را جذبه العنان کن
رهیمی بخاک از خلقان رسیده
کنم از زنگ صاف آینه خویش
گل از حسن وجه الله چسبم
وزان پس در مقام حیرت آیم

و زاندر دست بخت طراوت بخش
ز شادی و غم آزاد بخش

تا به
رحمت حق
که آید به

ضیائی از جمال خویش بنمای
عقاب هستم را بخش پرواز
به نیرنگ و دو عالم در نیاید
دلم را ساز مرغ دست آموز
زهر شاد و غم آزادی بخش
زمن آباد کن ویرانه عشق
بلا عقل مرا فسر زانده گردان
وزان آتش متلع و انشم سوز
بذکر کم کام را عذب اللسان کن
بیاد تو نشینم آرمیده
و هم جایش چو دل در سینه خویش
چشمال غم وجه الله بینم
کعبه در رقص و که در حالت ایم

ل
اشاره میکند به سبوی
نام خود که اسم
جبهه جمال حق
بود است قدس
سوره و نور جلال
الهی علی جلالت
عقل از عذاب
العنان و از اسیر
خدا کشیدن دست
معنی حق کردن
اسباب سبوی خود
و درین صفت
توضیح میدهد

آن یکتای شهر خوبی و نعل
 آن پیری که فرد و پیش و نعل
 بطیار طریق کشف و الهم
 بشیخ موسی بن مبارک
 به محی الدین حیات دین ایمان
 آن شیخ سنی عبد رزاق
 بوقت پاک صاحب حالت قال
 محمودی که راه نعل ب یافت
 نحسبونی که چشم جان بر پیش
 آن سید محمد کز سر جو و
 بشیخ دین که در دین مستعد
 آن سید بها و الدین که لاریب
 بساطان سید اشرف جهانگیر
 آن پیر طریقت عبد رزاق
 بعین العین کو بازیب و زینت
 بتاج العارفین کز بخشش رب
 بسید جعفر آن پیر طریقت
 بشیخ عصر کز دست درگشایش
 آن حاجت رومی شاه و درویش
 آن شاه محمد سرمد دین
 آن هست بلند و شان والا
 بتعلیل کوشش و حیثیت
 آن حفظ مراتب اوب و ان

که عبد الواحد اعدا با نعل
 همه بولفسح طوطویش خوانند
 شهنشاه حقیقت بگویند نام
 که بر نفس و سرانده پلارک
 حبیب عارفان محبوب سبحان
 که بود اندر بزرگ شهر آفاق
 ابی صلح بزرگ کامل اصال
 باحمد نام و یوسف اند لقب یافت
 شد احسن با حسن نام نکویش
 و هدایت اهل حاجت کج مقصود
 بنام خویش سید احمد آمد
 بر و کشف گشته عالم غیب
 که شد زور و لایش لامکان گیر
 که نور العین خوانندش در آفاق
 بنام خویش سید حسینست
 شد با شاه تاج الدین لقب
 که بوده سر بر نور حقیقت
 شده شاه مبارک نام نایش
 که بوده مشهور با شاه درویش
 که میخواهند از او حاجت بطلبند
 که باشند نام پاکش شاه اعلی
 از نیجا نبتش با او حیثیت
 محمد حاکم اندر علم عرفان

این آثار است که
 بنفخت روزی شخصی را دید
 در میان بی نهایت نجف
 و ضعیف از اثر تشنگی
 گفت ای صاحب راهی ما
 و جان انسانی فانی را
 از دمای تو توانی بخشید
 و مرا از این سوز و غم
 جدا بخشد و جان من
 از آن آتش بخشش
 من دین محمدی امیر
 علیه و سلم را حق تعالی
 با بخشش من فرموده
 است و اینست محمدی
 و این نام آن خضر نموده
 اوست قدس سر

بایستایم ثبات وقوت پسند
بطاعت عاجزیم از ضعف طاعت
ز روی لطف و راه مهر بایست

بنور خویش چشم کن شنا سا
 زنجبت معنویتم پاک گردان
 چنان پر ساز کا تم از کراست
 چه لیلای دلم اندر عارے
 زیاد خویش چون دادی بر اتم
 بفضو عیب منو شو دستگیرم
 دل افسرد و دارم نهالے
 بغلت کاریم پسند زمین پیش
 کتم از سروے هنگامه خویش
 بطرز غامضه باداد و بیداد
 بفریاد مریس و حاجت روا کن
 وجود من که ارزیدن نیست زد
 کرم را تشنه بقصیر او کن
 چو زینسانم بدینا حسب معمول
 شرارے زن بلجر و کیبے او
 بر و نم زن ز سوز عشق در تب
 ازان جام لبالب راحت انگیز
 که سازم از نشاط نشاءش زدود
 بتاکن درد لم یخسانه شوق
 سزلے راه کن گرامیم را
 هراں خنجر که خون عقل بریزد
 ملامت راهوای آتشمن کن
 بعشق خویش به ختم ده در آتش

ق

سرم بر آستان سنگ آسا
 بکار طاعتیستم چالاک گردان
 که گرد و ختم نطق من بنامت
 شود مجنون بر وی رشکارے
 ز طغیان هلاکت ده نجاستم
 بدو روحم ز رنجت تانیسم
 دلی دیگر عطا کردن تو ای
 که از غفلت دلم ریشست بریش
 قیامت چون نگرم از خانه خویش
 بنوک خامه ز اعمالم بجنه یاد
 بحق النار در دم را دو کن
 مرغ از وی که رنجیدن نیست
 عنایت در مکلوزنجیر او کن
 گم مجروح خاطر گاه مشغول
 که سوز دلفت دیرینه او
 درون جامی کن از شوق لبالب
 چنان رانجی بکام جان من
 نشاط نشاء من از کسینه پرد
 ازان میخانه ده پیمان دوزخ
 قبرے ده سعادت خواهم
 بفراتانجه تم در ستیسم
 قیامت را قضاے نا لشم کن
 به حب خویش فصلم نه در آتش

سر بر آستان سنگ آسا
 بکار طاعتیستم چالاک گردان
 که گرد و ختم نطق من بنامت
 شود مجنون بر وی رشکارے
 ز طغیان هلاکت ده نجاستم
 بدو روحم ز رنجت تانیسم
 دلی دیگر عطا کردن تو ای
 که از غفلت دلم ریشست بریش
 قیامت چون نگرم از خانه خویش
 بنوک خامه ز اعمالم بجنه یاد
 بحق النار در دم را دو کن
 مرغ از وی که رنجیدن نیست
 عنایت در مکلوزنجیر او کن
 گم مجروح خاطر گاه مشغول
 که سوز دلفت دیرینه او
 درون جامی کن از شوق لبالب
 چنان رانجی بکام جان من
 نشاط نشاء من از کسینه پرد
 ازان میخانه ده پیمان دوزخ
 قبرے ده سعادت خواهم
 بفراتانجه تم در ستیسم
 قیامت را قضاے نا لشم کن
 به حب خویش فصلم نه در آتش

ہوس را سنگ گزمت حرم سے سج کوں حسدیت کیں کیں ہوس روادوت وائے دیں وہ بکتم	عرب حتم تعجب بردم نصیب نزار و جنت مسایت تبا مگردان دلہم دیبا سر وستم
---	--

مناجات مستملہ تنای ریارت

خدا یا چوں ذرا ہر اسے اگر بالکلیہ کسمہ و ساسم راسا سے سرف کردی عظام رحمہ بخت شتم دادی راسا مایدان و قیسیم روہ و دوسے کریم سان چوں در بخت کتاید تو با جسد میں عبا ہتہای بجد راہیوں ساسے بر ما تو اسے جیں رسے بود اہل کرم را چو ایماں ارار ل کردی کرامت بدرگاہ تو حاجتمدہ عم دہ رظم در و حوآں قوت افزا ہر انسان مستم را بخت نیروی جہاں کن خاطر کم از یاد خود شاد مردیت جیتیم میا ہم کس کو ر مذکر خویش حق آن ہنمائی درد کا بہت بیچاں گردنم را رطاعت مار آور کن در شتم ایں سخی کہ ہستم سنگ دل	ہر اران لطف کردی ہر اسے سااستد کراں گہ ساسم نارت دادی از عو حط ام رفقہ عتیق کیمے لایر اسے رحمت قدس جو داکہ موشے حبال بیک و دماز دل دایم کرم کے مار دارے ار میں کجا بخشیدہ خود راسا سے کہ نسامند محشیدہ درم را موجودہ تا اندیم استقامت رحا جت بختیت حرم سدیدہ کہ امر و آید ار میں کار شدا کہ گردا ہم ز عیشہ ماسواروی کہ حسد ذکر نو دیگر مایم یاد سخا ہم باقریت چوں کس دور کہ سارم در ہم حراں ستائی تو امانی تو امانے تو امانا نصیب دہ رہیہ بری نہ بکتم مگردان راہ تو قوت سنگ دل
---	--

چو ماند تو نفس من از کار
 بدو آن دل که اسرار تو جوید
 ز فضل و لطف رحمت کن حواله
 ز خاک او چشم تو تیا بخش
 سرم را کن ز راه سرفرازی
 پسندی دیده جان خاک پایش
 برویش چشم من کاهی کشائے
 اگر سایه کف پایش جیب منم
 مدار از دید او محسوسم مارا
 خدا را می بینم زان نور اشرف
 امین چون در دعای ردیت آید
 نیم هر چند شایسته درین کار
 مگر چون حجتی للعالمینست
 بگیرد عاصب انرا بر جنایت
 امین کنه خاک او روشن جبینم
 صحابه کز فیدش مهره بردند

عناقم در کف تو منیق بپا
 بدو پائے که در راه تو پیوید
 سرم را بر درختم رسالت
 همین از بهر آن بحسره خط بخش
 به محراب دو ابرویش مناری
 و بهی در عالم رویالتش
 گوی بخشش بفصلینش رسائے
 امین احمد نیم روح الامینم
 که بهیستم بر قو ذات خدا را
 مشرف کن مشرف کن مشرف
 اجابت گو با من لب شاید
 که نخل آرزویم آور و بار
 در آب حرم در استینست
 کند بر بندگان چشم عنایت
 یکی از بندگان کمت ترتم
 سوال سالکان را رد نکردند

حکایت

محیط جو و احسان و کرامت
 بوقتی بود با شمشیر خونخوار
 یکی زان کافران با حیل و خفا
 به بخشیدن خطرناک ز جنگش
 چو آن کافرن بجز دشمنی کامل
 بگفتا بس بوسیری ای جوانمرد

علی مرتضی شیر شجاعت
 بمیدان و غادر جنگ کفار
 میان حرب از وی تیغ درخشا
 به بخشیدن از عنایت بمیدارش
 ز راه امتحانش گشت سائل
 سزادگر در شجاعت خوانست فرد

اشاره است بآنکه
 جبین علی علیه السلام
 خود را با بانی ختم
 خطه ملک بود
 مس کرده بیک
 رافقه بود پس
 میگویی که من
 بایا جبین خود
 مالک شمشیر بیل
 امین دانست
 باعث شایسته
 وصولی بآن جات
 بمن حال شود

دیا گویم تراد است زار سے حوالہ گشت آن سہ ماہیہ خود زس ہر جہہ صمی جنگ حوی لہی آرام ز خود خود تحصیل تو ہم ای کامرانعام و عطار مرا ہندہ جہد صمی بد شکالی راں ساکلاں میدا ہستہ یوں	کہ تیج خود برش می سیار سے کہ اسی از راہ فصل وجود مردود راژد در طلبیدہ سنی ز سر سے کہ یریم آمد دیش فی تامل کرم نادیدہ مردان سدا را ولی گشتہ بہ پیش میں ہوا سے گردا میدت محمد دوم یریں
--	--

بہر آنکہ در طلبیدہ سنی ز سر سے

قد تمت الشجرۃ

قطعة تاریخ اربع

تحریر ملک گشت یوں مطلوب تکلف است کو حق نمک برت طبع میں یوں برای آتش	گشتہ از طبع آں سے استاد سکر ایزد جہیں ہمال مراد سے سر وقت باب فکر استاد
---	---

گشت تاریخ طبع یر حرد
نمٹہ دعوت مریداں ادا

از میان مردم
مردمان را
که در آن زمان بود
که در آن زمان بود
که در آن زمان بود

شری کر حسن آن موال
 سنج عید آ که در حد و حد
 بهشتاد و دیور کو ما گے
 احب که شد دیور و گرش
 سنج محمد که سید و هست
 نقشب راں و حد و دیں و عمر
 ملت بولی نو حبیب حبیب
 آن حسن دیں قد و اولیا
 سب دیں سب دیں سب دیں
 سور دل جنت مدرو دیں
 بزرگی که در دوستی حامی او
 سنج عجب آ که ماحله یات
 سجاد شرف هم حکاک در ش
 نقشب مطلق که ما بر دشت
 سوشاه توحید سنج حبیب
 محمد دوم عالم سنج ر م
 بشیر حبیب آن حوائی
 سنجی که نام بر گشت نه است
 منصور کو شاه قهرید بود
 سنج مطلق که امداد بر

کز آن کسی که خانی سوال
 سب سرفه چله اصحاب
 گماشت کرده بخت بگے
 بعداں بخواهد شایسته
 متقلب خود این عهد اللست
 که در حوض شیتن شسته
 که چون آب یا آمد منت
 که کشت بافت بگشت
 که ماش بی حان لود حیر بر
 که هم در دیں لود هم صد دیں
 بهشت بر گشت تا وای او
 سرتش کسی ره بیات
 لعیماں روسته میگرش
 سندی که حال مراد و گشت
 که توحید در و یا دشت
 که ما ش سام صند حس
 که طعل ولی را دلا ر سب
 سحر طریقت ذری ما است
 جو منصور سرست توحید لود
 طلب بافته درسا و کبر

(Marginalia in Persian script, including various couplets and commentary, such as: "در حد و حد", "سب دیں سب دیں", "سج عید آ که در حد و حد", "سج محمد که سید و هست", "نقشب راں و حد و دیں و عمر", "ملت بولی نو حبیب حبیب", "آن حسن دیں قد و اولیا", "سب دیں سب دیں سب دیں", "سور دل جنت مدرو دیں", "بزرگی که در دوستی حامی او", "سج عجب آ که ماحله یات", "سجاد شرف هم حکاک در ش", "نقشب مطلق که ما بر دشت", "سوشاه توحید سنج حبیب", "محمد دوم عالم سنج ر م", "بشیر حبیب آن حوائی", "سنجی که نام بر گشت نه است", "منصور کو شاه قهرید بود", "سنج مطلق که امداد بر", "کز آن کسی که خانی سوال", "سب سرفه چله اصحاب", "گماشت کرده بخت بگے", "بعداں بخواهد شایسته", "متقلب خود این عهد اللست", "که در حوض شیتن شسته", "که چون آب یا آمد منت", "که کشت بافت بگشت", "که ماش بی حان لود حیر بر", "که هم در دیں لود هم صد دیں", "بهشت بر گشت تا وای او", "سرتش کسی ره بیات", "لعیماں روسته میگرش", "سندی که حال مراد و گشت", "که توحید در و یا دشت", "که ما ش سام صند حس", "که طعل ولی را دلا ر سب", "سحر طریقت ذری ما است", "جو منصور سرست توحید لود", "طلب بافته درسا و کبر")

بشاہ خدائے شاہ ہمسہ
بمقتل و بزرگی شیخ نظام
آن شاہ نیر و نیر علی جناب
پایکے اوقات شاہ جلال
آن شاہ کو غیب و قیاح شد
پیشانی کہ آن عجب در زاق بود
فیض دل شاہ عجب احسن
برین متدوم شد نور دین
بماہ چہر بزرگے وجاہ
سجاہ جناب کہ امت مآب
آگاہ ہے شیخ آگاہ کو
بدوق دل شاہ دہو من لقب
آن یوسف مصدق فضل و ہنر
بنور جمالیات جمال علی

رحمہ اللہ تعالیٰ

کہ در فیض بخشیت محرم
کہ دین بتی یافت از وی نظام
کہ عالم شد از ذات او فیضیاب
کہ دفتر شد خند اہل کمال
بخلق بخشش خلق مداح شد
بجو و خواہر ہمان جاق بود
کہ ہر دل غم خیر آمد و بامتنہ
کہ شمس ہدی بود او بامتین
کہ شد نام نامے او شیخ ماہ
کہ گردید با شیخ جاہش خطاب
دنا گاہے و معرفت بردہ گو
کہ در شوق تو داشت شور و غیب
کہ گشتہ بیوسف علی شمس
کہ دم زد در حسن جمال علی

مناجات

برین منتدایان و پیران ہمہ
فرستہ ہوئے کہ پیغام خویش
چو جان من از نزع گیر و صداع
بن رُب ہر کہ گندم خطاب
بسنگامہ بخشش از ذوالعطا
چو قیامت در اید بیتاب
از لطف کہ بایستد گانت تر بہت
چو پیش آیدم ہول روز حساب

کہ بر قول ایمان کنے خاتمہ
کلام اخیر مکنے نام خویش
بشوق تقایم کند الوداع
کشایم زبان در جواب صواب
شوم حشر در امت مصطفیٰ
نہد بر سرمہ بر مہر ت حساب
در اید عسل نامہ ام دست اہیت
رہائی دہی بے حساب عتاب

الحمد لله رب العالمین
و الصلوٰۃ علی سیدنا محمد
و علیٰ آلہٖ الطیبین
و السلام
مشتق از دہم
عنا ت شائبہ

چو سب سے حل رہی سہاں عدل
 جو مت تعانت از فضل عظیم
 از موقف چو بس در نور و مبساط
 بدیدارت آسے رہ حلد چمن
 یہ عقبتے رہائے عطا کن مرا
 بسدق و صفات کرتا رم بدہ
 را عولے تیغایم دور دار
 تحسراں میسگی مدیاں مرا
 جو حواہم حلوص دیار دردت
 را اعیال جو درگ و مارم دہے
 ساطرں رعیم مرا لے قوت ح
 بحد و ریاضات توین محسن
 عطا کن ملا قوت توت مرا
 فدای دلم سارار درکذات
 بینشاں نگر دو دے دامنم
 ہمارے دروں دلم راہ کن
 بچے وہ نگاہ دو میں مرا
 بروں آرم از شعل اعیار دل
 بحسام دہ از نور خود لائے
 اگر کم کن سکوم بہ بالہیت
 بنوحید و فقر استایم دہ
 سحاسے رسایم کہ در سیر تو
 رعشتت دلم با پرار سو رکں

اور
کشتار

گراں یاد طاعت تم کن تفصل
 تعسیم مایہ رسول کریم
 کے پہل بر من مسبو مطراط
 نگہداری از آتش حب حویش
 بدینا اسپر رسا کن مرا
 ز سور محنت گہ ارم بدہ
 مرا ترسہ نفس منصور دار
 بعصمت سامع رعسبیاں مرا
 کہ سازم دال قوتہ عاقبت
 مدنگاہ قدست میازم دہے
 قوتہ شاتم دہے جوں نصوص
 ر تقلید مر کردہ تحقیق بخش
 نصف قوی وہ قوت مرا
 حمیر گلم کن ز فکر صفات
 کہ دورے ضرورے خود نامم
 حریم دلم را حسد نگاہ کن
 بعین الیقین بعین مرا
 مایہ حودار عبیدہ مردار دل
 بروحم دہ از روح حودار
 کھسہ کار من بخش لہیت
 سجد و صل دز من حد انجم دہ
 تماشم نہار غیر تو عیبہ کو
 تنہ در جہاں میں سور کن

لعلان تو نور
 العوا اللہ صمد
 والہ اللہ و دہ
 شایعہ بی حرم کرد
 نہا طبعی را نام
 لای معلوم شد
 کہ صفت مرید
 دعوہ و دہ

قطعه

کرامت کن الرجبیه و وجد و حال
سوال منت انتا و صلاح
فمن یقن الله یجعل له
نحو صی بگویم که ای خودمان
بائسلام نیت عطا کن مرا
بتقوی و لم را و روح پیشه کن
چو خواهم بستی و خمیوست
ببخشم مدد عائی بخویش
بماندم فرو مانده و بر بندگی
و نیت بمن بی گناه ساعته
بشربت دگی که چه گنده ام
بنا و م بر ایستاد انعام تو
چونما ایلم در دل آرد شکست
چو در نیکی استخوانم اندر کلام
گناه مرا عفو ساز ای کریم
نباشد مرا غیب تو داور ای
بخشیم که آخر ترا بنده ام
بجو دو بگفتل و عطا ای اتم

دلی نه تصور سری نه خیال
دعای من از فضل استجاب
ویر زرقه من حیث لاه محتسب
پرستم ترا خالصاً مخلصاً
ریاضت که بیر عن بود از را
درخت خودی بر کن ازینج وین
که از من بختی مراد ورست
فنائی خودی و بقلای بخویش
سپه کرده روی پرست دگ
نیاید من ایسچکه طاسعته
در لطفت مگر در شکر خنده ام
بر اسم کریم و ذوالاکرام تو
ایلا تقطلو ایسکم بنده است
در قرحت بجانم رسد صد پیام
که بی شبه هستی غفور رحیم
ندارم دری حسنه ورت دیگری
و کار بد خویش شرستند ام
کریم است به کریم کن کریم

حکایت

شدید چمنین از کلام رسول
که فرمود سر کرده انبیاء
همین دمه آور در رنج این
زمن انکن این مرده در روزگار

که آمد بر اهل محسنی قبول
حبیب خدا احمد مجتبی
که ای رہنمای زبان و زمین
که دارم گناه غلام بقار

این تغیرات بطور سنخه در کتابت شده بود که آن علامه طنجه

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۶	۱	عوان	عوان
۶	۱	درم این	درم این
۷	۲	سنه	سنه
۷	۲	جفنه	جفنه
۸	۵	صدای	صدای
۸	۱۶	سرم	سرم
۸	۱۸	خوش گشته	خوش گشته
۸	۲۲	صفه	صفه
۸	۱۲	خذنیفہ	خذنیفہ
۸	۱۳	ہیرہ	ہیرہ
۸	۲۸	سبیل	سبیل
۸	۳	نادیدای	نادیدای
۸	۹	ز چشم	ز چشم
۹	۳۱	آمد	آمد
۹	۶	شیخ	شیخ
۹	۱۷	درافاق	درافاق
۹	۲۲	بجای	بجای
۹	۲۳	نخ	نخ

صفحه	سطر	سنخه	سنخه
۶	۱	ذات قدیم تو قدیم درستم	ذات قدیم تو قدیم از قدیم
۶	۱	ہرچہ سوائی تو عدم در عدم	ہرچہ سوائی تو عدم از عدم
۷	۲	امت	پیرد
۷	۲	خواجہ شناس محمد بنام	خواجہ محمد شناسی بنام
۷	۸	بغیر از ہمہ را ز نمان	خبردار ز سر نمان
۷	۱۷	پردلی	قابلی
۸	۱۰	از در ہو شے کتو	از نگہ ہو شے ک
۸	۱۲	کز سرا	کز رہا
۸	۱۲	در رہا	بر در ما
۸	۱۳	حب خطاب در یزدان پاک	منظر امر و ندائے بغور
۸	۱۳	کرد گنجای سوائی شست خاک	کو سوس خاک تو حہ بغور
۸	۱۳	x	گشت چرا مور ز حضرت بدین
۸	۱۳	x	کرد گنجای ز فلک بر زمین
۸	۱۳	غافل خوابی شد ہشیار نہ	دیدہ کی چشم خبر دار نہ
۸	۲۳	بودہ بہ بیداری	رفتہ بہ بیداریش
۸	۲۳	ہشیاری	ہشیاریش
۹	۲	ز نرہ و بیدار	خفتہ کجا زرق
۹	۳	رفتہ بخواب	رفتہ خواب
۹	۷	رفتہ	غافل
۹	۱۲	شیشہ گردن بسرنگ نہ	زاتش خور خیمہ افلاک سوز
۹	۱۲	جام مد و خور ز فلک در فلک	خفتہ ز دکان پاک سوز
۹	۱۳	نقش گل از خاک زمین بجزارش	نخ بکن عالم ہشیار را
۹	۱۳	تختہ یک گل بزین گوشتش	تیغ بزن گردن ایجا دارا
۹	۲	یک نظری کن بہر خاکیان	باز نظر ساز سو خاکدان

این تفسیر بطور سنه در کتاب بود که آن علامه طبع شد

صو	سطر	سم	سفس
۱	۳	تور ومان	طاعت ممان
۱	۱۹	حکیم صدق	حکیم طاعت و سباز
۱	۱۹	ردگر عدو حلال	ر یا دیگر لایزال
۱۵	۱۹	در معروض	در مورد
۱۶	۱۰	می سبیم ردرت	سوده است در گشت
۱۸	۲	آتش دلس جیا	از آتش دل جیا
۱۹	۱۴	قدوم	وجود
۱۹	۱۷	خوابم بی دین آس	ردگر دگر گم
۲۰	۱	اول انکس کار	هر کس که سحت ار
۲۲	۲۱	از بی در آسان بقیس	از بی نقش محروق جیس
۲۳	۱	از بی نقر اس و فرست	از بی کعبه بر بغیر سر
۲۳	۸	از بی سیر جمع	از بی شمع جمع
۳	۹	عرش گام	عرش نام
۴۱	۱	ستاره بهم	محسره بهم
۴۳	۳	که ای رهنمای را زمین	که ای رهبر خلق روی زمین

صحت نامه شجرات طیبیه تصحیح مصنف

صو	سطر	علط	صمیح
۲۲	۲۲	سرسته	سرسته
۲۲	۱۲	صدوق خلوت	صدوق خلوت
۳۴	۲	را	را
۳۴	۱۸	ار	ار
۴۴	۹	رید	رید
۴۵	۱۹	عالمی	عالم
۴۷	۲	یوم ذلح	یوم ذراع

صحت نامه شجرات طیبیه تصحیح مصنف

صو	سطر	علط	صمیح
۳	۸	مهر و سه	مهر و سه
۶	۴	بوزل	بوزل
۹	۹	لم راه	لم راه
۱۱	۲	ان	ان
۱۲	۴	مقعد	مقعد
۱۳	۳	ابرا	شیبا
۱۴	۴	میوز	ان میوز
۱۵	۷	یکون	یکون
۱۶	۱۳	وانع	وانع
۱۷	۱۲	آورد	آورد

صحت